COPENHAGEN

Garanterad absolut ren och den bästa tuggtobak i världen.

Behaglig och varaktig emedan den är tillverkad av den bästa, rika, saftiga bladtobak.

TUGGTOBAK

VILDMARKEN

Av UPTON SINCLAIR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Under tiden hade Jokubas besökt sin vän polisen, och fått uppmuntrande besked. Följaktligen var säljskapet vid glad sinnesstämning. Då ingenting mer kunde uträttas den dagen, överlämnade Jokubas sin butik åt Lucijas vård; och hennes make begav sig på strövtåg ut för att visa sina vänner, huru det såg ut i Fläskpackarstaden. Jokubas utövade detta ciceronskap med minen av en herre på landet som ledsagar ett sällskap besökande omkring på sin egendom; han hade varit bofast här sedan lång tid tillbaka, alla dessa underbara saker och ting hade vuxit upp under hans ögon och han var personligen stolt däröver. "Fläskpatronerna" voro visserligen ägare av landet, men han gjorde anspråk på landskapet, och ingen fanns, som kunde förneka detta.

De gingo nedåt den livligt trafikerade gata, som ledde till slakterierna. Det var ännu tidigt på morgonen, och liv och rörelse rådde. En oavbruten ström av i slakterierna anställda män och kvinnor gled in genom porten — arbetare av hög rang (vid denna tid på dagen), bokhållare, stenografer och dylika. För kvinnornas räkning voro vände två stora med två hästar förspända vagnar, som satte av i galopp så fort de blivit fyllda. På avstånd hördes ännu bolandet av nötkreaturen, ett ljud som bruset av en avlägsen ocean. Denna gång följde de ljudets riktning lika ivrigt som barn, vilka fått syn på en cirkus eller ett menageri — som scenen för resten i hög grad liknade. De gingo över järnvägsspåren och funno på båda sidorna av gatan inhägnader fulla av nötboskap. De ville stanna för att betrakta, men Jokubas drev på dem, tills de kommo till en trappuppgång, och ett galleri, varifrån allt kunde ses. Här stodo de, stirrande, andlösa av förvåning.

Slakterierna upptaga en rymd av över en eng. kvadratmil, och mer än halvten härav utgöres av boskapsfållor; i norr och söder, så långt ögat kan nå, utbreder sig en sjö av dessa inhägnader. Och de voro alla fulla av en sådan myckenhet av nötboskap som man aldrig drömt sig existera i världen. Röda kreatur, svarta, vita och gula; gamla och unga; mjölkkor med milda ögon och rasande, långhorniga Texasoxar; stora, bölande tjurar och små kalvar, ej en timme gamla. Åmandet här var som om det kommit från alla fähus i universum; och att försöka räkna djuren — ja, det skulle krävt en hel dag att bara räkna fållorna! Här och där löpte långa gränder, emellanåt blockerade av portar; och Jokubas talte om för dem, att dessa portar till antalet voro 5,000. Jokubas hade nyligen läst en tidningsartikel, som överflödade av vilka statistiska uppgifter, och han var mycket stolt över att kunna meddela dem åt sina gäster och hos dem framprässa utrop av överraskning. Georgis kände sig också en smula högmodig. Hade han icke nyss fått anställning här, blivit en intressent i denna verksamhet, en kugge i detta underbara maskineri?

Här och var i gränderna galoppeade män på hästryggen, iförda långskaftade stövlar och med långa spön i händerna. De voro mycket ivriga att ropa till varandra och till dem som drevo kreaturen. De voro oxdrivare och boskapsuppfödare från avlägsna stater, mæklare, kommissionärer och uppköpare för alla de stora packerierna. Här och var stannade man för att inspektera en kreatursflock, och det uppstod ett kort och affärsmässigt samtal. Uppköparen gjorde ett svång med sitt spö eller sänkte det, och det betydde gottköp; och han tecknade detta gottköp i sin lilla bok, jämsides med många andra som han gjort denna morgon. Därpå utkade Jokubas den plats, dit boskapen drevs för att vägas; det skedde i en stor våg, på vilken kunde vägas på en gång tyngder till en vikt av hundratusen skålpund, och som automatiskt antecknade viktbeloppet. De stodo nära östra ingången, och längs denna östra sida av slakterierna löpte järnvägsspår, på vilka vagnar, fullastade med boskap, hastade fram. Hela natten i ända hade detta pågått, och nu voro inhägnaderna fyllda; fram på kvällen skulle de vara tomma, och samma förlopp upprepas igen.

"Och vad skall det bli av alla dessa kreatur?" utropade Teta Elzbieta.

"Fram på kvällen äro de alla döda", de stycka. Och där på andra sidan slakterierna ligga flera järnvägsspår, på vilka vagnar komma och bortföra köttet."

Inom slakteriernas område löpa järnvägsspår till en utsträckning av 250 eng. mil, berättade vidare deras vägvisare. På dem transporterades varje dag omkring 10,000 nötkreatur, lika många svin och hävlten så stort antal får — d. v. s. omkring åtta eller tio miljoner levande djur förvandlades varje år till människoföda. Man stod på vakt och efter hand infångade med blicken den stora boskapsdriften allt eftersom den styrde kosan åt slakterierna till. Hopar av nötkreatur drevos till de s. k. chutes, korbanor av femton fots bredd, uppförda högt ovan inhägnaderna. I dessa "chutes" var en oavbruten ström av levande djur, det skulle rent av vara ett bevis på förryckthet, om man försökte vakta dem, som alla omisstänksamma trängde på till sitt öde — en verklig dödsflod. Våra vänner voro icke poetiskt anlagda, och vad de sågo ingav dem ingen tanke på jämförelse med människors öde; de tänkte blott på den underbara kraften i det hela. De "chutes", där svinen hamnade, stego högt upp — till toppen av de avlägsna byggnaderna; och Jokubas förklarade, att svinen gingo med kraften av egna ben, varpå deras tyngd bar dem tillbaka genom alla de processer, som äro nödvändiga för att göra fläsk av dem.

"De låta ingenting förfaras här", sade ledsagaren; och han log och tillade en kvickhet, som han gladde sig åt att hans okonstlade vänner skulle tro vara hans egen. "De begagna allt som hör till svinet — utom skriket". Framför Browns huvudkontorsbyggnad finns en fläck med tunnt gräs på; och detta, må ni veta, är det enda spåret av grönska i Fiskpackarstaden; på samma sätt är detta skämt med svinet och dess dödsskrik, som alla vägvisare föra på lager, den enda glimt av humor, som här kan upptäckas.

Efter att hava tillräckligt betraktat inhägnaderna, begav sig sällskapet uppåt gatan, till den massa byggnader som ligga i medelpunkten av slakteridistriktet. Dessa byggnader, uppförda av tegel och betäckta av oräkneliga lager av rök från Fiskpackarstaden, voro överallt övermålade med annonser, genom vilka besökaren fick den livliga föreställningen, att han kommit till hemmet för många av sitt livs plågor. Det var här de produkter kommo till, vilkas utomordentliga egenskaper så besvärat honom — annonserade som de blivit på väldiga träfavlor, vilka vanprydde hela landskapet när han för därigenom, i brasklande tillkännagivanden i tidningar och tidskrifter med lyckade små klichéer i form av ringklockor som han ej kunde få ur sitt minne, och roliga målningar, som lurade på honom vid varje gathörn. Här var det man fabricerade Browns oöverträffliga skinkor och fläsksidor, Browns på ett enastående sätt beredda oxkött, Browns absolut rena svinister, Durhams frukostskinkor, Durhams preserverade oxkött, Durhams inlagda orökta svinkött, stekta och konserverade hönskött samt ojämförliga flott.

Vid inträdet i en av Durhamsbyggnaderna funno de ett antal andra besökare, som väntade att få bese etablissemanget. Sent omsider kom en vägvisare att eskortera dem genom de olika avdelningarna. Man lägger sig mycket vinn om att visa främlingar genom inpackningslokalerna, ty det är en utmärkt annons. Men Jokubas viskade elakt, att besökarne inte fingo se mer än "fläskpatronerna" önskade att de skulle få bevittna.

De klättrade uppför en lång rad av trappor på byggnadens utsida, ända till toppen av dess fem eller sex våningar. Här var "chuten" med dess flod av svin, alla tålmodigt strävande uppåt; där var en plats för dem att kyla av sig; så fortsattes färden genom en annan passage till ett rum, varifrån det icke gives något återvändande för svin.

Det var ett långt, smalt rum, längs vilket löpte ett galleri för besökande att taga plats på. Vid rummets ena ända var anbrakt ett stort järnhjul, omkring 20 fot i omkrets, här och där vid kanten försett med ringar. På ömse sidor om detta hjul var en öppning, där svinen efter fullbordad färd hamnade. I mitten stod en stor, lurvig neger, bararmad och med blottat bröst. Han vilade för ögonblicket, ty hjulet hade stannat, medan de andra arbetarne voro sysselsatta med rengöringsarbete. Inom ett par minuter började emellertid hjulet att svänga omkring, och männen på båda sidorna därom sprungo till sitt arbete. I händerna hade de kedjor, som de slogo om benet på första bästa gris; andra ändan av kedjan hakade de fast vid en av ringarne på hjulet. När så hjulet började svänga, blev grisen hastigt och lustigt omkullkastad och svingad upp i luften.

I samma ögonblick nåddes öra av det mest skräckingivande ångestskrik; de besökande gåvo till ett rop, kvinnorna bleknade och ryggade tillbaka. Skriket följdes av ett annat, ännu högljuddare och plågsammare — ty, när grisen väl börjat denna resa, kom han aldrig mer tillbaka; vid toppen av hjulet blev han stucken, avknuffad och kastad på en vagn samt kom nedseglande i rummet. Under tiden uppsvingades ett annat svin, så ett annat, så ytterligare ett annat, tills det fanns en dubbel rad av grisar, alla dinglande i ena foten, ursinnigt sparkande med de andra benen — och skrikande. Larmet var bedövande, farligt för trumhinnorna; man kunde befara, att rummet på grund av det för myckna ovásendet icke skulle hålla ihop — att väggarna skulle rämna eller taket störta ned. Höga skrik omväxlade med låga, grymtningar med ångestklagan; där hördes ett ögonblickligt lullande, sedan ett gällt utbrott, som svällde ut till en bedövande höjd av styrka. Detta var för mycket för några av de besökande — männen sågo nervöst leende på varandra, kvinnorna knäppte ihop händerna, blodet rusade till deras ansikten och deras ögon började fuktas.

Oberörda av allt detta förrättade männen på golvet sina sysslor. Lika litet svinens skrik som de besökandes tårar gjorde något intryck på dem; det ena svinet efter det andra hängde de upp, en och en i taget avskuro de deras strupar med ett flinkt snitt. Där tedde sig en lång rad av svin; skrik och livsblod flöto tillsammans bort. Så började varje svinkropp att röra sig igen och försvann i ett ofantligt kar med sjudhett vatten.

Alltsammans gick så affärsmässigt tillväga, att man rent av förhävad sig därpå. Det var fläsktillverkning med maskiner, fläsktillverkning med tillämpad matematik. Och dock, den mest realistiskt anlagde person kunde ej låta bli att tänka på svinen med ett visst medlidande. De voro så oskyldiga, de kommo med sådant fullt förtroende; de voro så rent mänskliga i sina protester — och de voro så i sin fulla rätt! De hade icke gjort någonting, varigenom de förtjänar en sådan behandling. Och som det här gick tillväga, fogades hän till orättvisan; man svingdae upp dem på detta kallblodiga, opersonliga sätt, utan ett sken till försvar, utan hyllningen av en tår. En och annan gång grät en besökande förstås; men denna slaktmaskin gick sin jämna gång, med eller utan besökande. Det verkade som ett förskräckligt brott, som blivit begånget i ett underjordiskt fängelse, ett brott, som ingen sett och ingen hört, ett brott, som blivit begravet på en plats, dit intet öga når, dit intet minne sträcker sig.

Man kunde omöjligt stå där länge och se och höra utan att bliva filosofisk, att börja göra i symboler och liknelser och höra svinskriket i universum. Finge man tro, att det funnes någonstädes på jorden eller ovan jorden en himmel för svin, där de få ersättning för alla sina lidanden? Vart, och ett av dessa svin var en skapad varelse för sig. Somliga voro vita svin, andra voro svarta; somliga voro bruna, andra fläckiga; somliga oro gamla, andra unga; somliga voro långa och magra, andra vidunderligt korta och feta. Och var och ett hade en individualitet för sig själv, sin egen vilja, sitt hopp och sina hjärteönskningar; vart och ett var fullt av självförtroende, stolthet och känsla av värdighet. Med förtröstan och stilla jämnmod hade svinet framlevat sina dagar, under det att ett svart moln hängde över det och ett fruktansvärt öde väntade det på dess levnadsstig. Plötsligt hade detta öde drabbat svinet och fattat det vid benet. Obeveklig, obarmhärtigt var det; alla svinets protester, alla dess skrik lät det ohörda förklinga — det genomdrev sitt grymma beslut mot det arma djuret, som om dettas önskningar, dess känslor alldeles icke existerat. Ödet avskar dess strupe och väntade på den flämtande livslågans utsläckande. Kan man nu verkligen tro, att ingenstädes finnes en svinens gud, för vilken denna svinpersonlighet är värdefull, för vilken dessa svinskrik och kval äga en mening? Vem skall mottaga detta svin i sina armar, vederkvicka det, ersätta det för välförrättat värv och förklara för det betydelsen av dess offer? Möjligen rörde sig dylika tankar hos vår vekhjärtade Jurgis, när han med de övriga i sällskapet vände sig bort för att gå, ty han mumlade: "Dieve — men jag är glad att jag icke är ett svin!"

ORDET FRITT

(Forts. å sid. 3)

saken också från den andra sidan. Intill dess stå de emellertid som herrar på täppan!

•

En insändare i Ordet Fritt, mr O. Parson från Elk Point, Alta., frågar om någon känner en viss Ljungdal, som han säger sig ha hört hålla föreläsningar i Sverige. Om han menar redaktör O. Ljungdal från Stockholm, så kan jag meddela att jag har nöjet att vara bekant med honom från en föredragsturné, **som han gjorde genom** Norge, då jag var där. Jag var också behjälplig med arrangementet för hans möten, affischering, hyrandet av lokal o. s. v. och jag tjänstgjorde således som hr Ljungdals "impressario" vid ett par tillfällen, och min hustru stod för biljettförsäljningen. Som talare torde nog hr Ljungdal vara nära nog oöverträffad, och ingen var väl lämpligare än han till att upptaga den oförgätlige Viktor E. Lennstrands fallne mantel. Som han själv en gång i tiden varit präst, kan det väl sägas, att han talar av en viss erfarenhet och han känner nog till en god del av "the inside of the cup". I min hemstad talade han den ena kvällen över ämnet: "Finnes det ett liv efter detta"?, och den andra över: "Har kristendomen befrämjat kulturen?" Djupa ämnen, som man ser, och han behandlade dem också på ett mästerligt sätt. Nu har han troligen för längesedan slutat med sin propagandaverksamhet, men han var nog på sin tid Sveriges Robert G. Ingersoll.

•

Och så bör väl nämnas, att vi ha haft ett angenämt besök av ett par av denna tidnings mycket värderade skribenter, som på lediga stunder också påta något med storfarmning, nämligen mr O. S. Nelson från Bagley, Sask., och mr Rudolf Einhardt från Forgan, Sask. Båda voro ute i mycket viktiga ärenden: Mr Nelson för att få sina tuggapparater i skick och ordning, och mr Einhardt för att "hämta sin brud", som det heter på "hallelujamöten". Båda sågo rätt lycksaliga ut så man får väl draga den slutsatsen, att de hade gjort goda affärer båda två. Men fastän mr Nelson nu fått "tand för tunga" så-bör han därför inte underlåta att en gång ibland sjunga ut sin hjärtans mening i denna tidnings spalter. Och fastän vi nog alla önska, att mr Einhardts framtid måtte bli en enda lång smekmånad, så önska vi nog nästan lika mycket att ofta få se en och annan epistel från hans kraftiga nave i S. C. T. Men då han ser de redaktionella "stjärnorna" i sina artiklar, får han söka att i fantasien förvandla dem till lyckostjärnor som tindrar på hans äktenskapliga firmament — — —

•

Det skandinaviska "massmötet"(!), som avhölls söndagen den 6 dennes i Scott Memorial Hall hade samlat en ganska fåtalig publik. Orsaken till det klena frammötet var dock säkerligen inte arrangörernas skull, ty mötet var väl både annonserat och affischerat. Skulden torde närmast tillskrivas den **apati**, varmed allmänheten tycks omfatta den fråga, som skulle behandlas, nämligen förbudsfrågan. Icke heller hjälper det till att förhöja intresset då man vet att det är våra herrar pastorer som togo en ledande ställning i mötesarrangementet. J. J. stod även på programmet, men lyste med sin frånvaro, vilket publiken kunde känna sig tacksam för. De närvarande åhörde dock med välvillig uppmärksamhet de inlägg, som gjordes, och huvudtalaren, mr Harkness, dokumenterade sig som en ganska sympatisk person, som behandlade sitt "torra" ämne utan lidelse och fanatism. Hans föredrag gick kanske väl mycket i detaljer för att egentligen kunna kallas intressant. Men då han av sitt anförande lät förstå, att han var **emot förbud utan att folket blev tillfrågat**, så kunde han ju tagas för en ganska god demokrat, och man kunde gott ge honom sitt bifall.

Mötets ordförande, mr P. M. Dahl, skötte sin sak bra, men det måste dock beklagas, att han inte gav publiken tid till att yttra sig om den av pastor Zettervall upplästa resolutionen. Ty i densamma förekom en sats, som aldrig hade blivit enhälligt antagen, hade den blivit satt under debatt, den kanske inte ens hade kommit med, nämligen att genomföra förbudet genom regerings- eller parlamentsbeslut, utan att ge folket tillfälle att uttala sig genom allmänna val eller referendum. Detta senare var endast tillfogat resolutionen som ett subsidiärt alternativ. Envar med en smula frisinne hade inte velat rösta för någonting så odemokratiskt, men för att låta folket avgöra saken, behöver man naturligtvis inte att vara någon ivrig förbudsvän. Emellertid är ju alls ingen skada skedd, ty man kan väl med full säkerhet antaga, att ingen regering, inte ens Sir Roberts, skall under normala tidsförhållanden genomdriva en lag av så tvivelaktigt värde, utan att de röstberättigade medborgarne få anledning att ge sin vilja tillkänna.

En intressant upplysning lämnades på mötet av mr Axel J. Carlson, "V O T" *). Han meddelade nämligen att om det åter blir försäljning av spirituosa drycker här i landet, så blev det revolution här alldeles som i de europeiska länder. Vilket med andra ord menas, att de sociala revolutioner, som nu overgå Europa, varigenom arbetarklassen nu efter mansåldrars kamp och strid äntligen tycks närma sig målet: social, ekonomisk och politisk frigörelse, skulle vara spritdryckernas verk! Jag har länge haft den idén, att gamle "John Finkelman" haden eller annan fördelaktig sida, men att han kunde vara orsaken till att proletariatets ljuvaste drömmar kunde gå i fullbordan, har jag aldrig vetat förrän nu! Mycken tack för den glädjande upplysningen, mr Axel J.!

Charley Erickson.

*) Med "V O T" menas inte "vårt" som man skulle ha anledning att förmoda. Det menas snarare det motsatta.

Insändaren.

FRÅN AMULET, SASK.

Herr Red. N. F. Brown!

Att få höra något från Eugen V. Debs är nästan som att få höra något från Gud personligen. Mitt sista nummer och julnumret måste gå till Wash. till en utav Debs beundrare där ute. Det sista jag hörde av Debs var när Sämsta Amerikanaren nästan jublade för att han fått 20 års fängelse. Då blev jag så arg, så jag nästan rev mina kläder och sov ej på två nätter. Också slog jag mig fri från avisan ifråga. Säg i ett nummer av Kuriren, att den sökte rättfärdiga sig litet genom att annonsera politiska fångars frigivande. En mr Grahn hade en god artikel i edert sista nummer. Det hela var ett praktnummer. Ni har en tidning som har en redaktionssida. Och den är alltid läsvärd också. Mr. Brown, jag tror jag får lov att sätta edert namn där vad jag har hedersknyflarna. Är "plenty" rum på den sidan, ännu bara några få där. Hälsa ni personligen Fias släkting nu när vintern varit så skonsam mot honom som har ett sådant kallt jobb, att han borde kunna röra pennan. Tycker särskilt om hans skrivning. Det är både moral och humor i den. Må så gott. Med högaktning.

P. O. Backstrom.

FRÅN KELLIHER, SASK.

Ärade Red. av S. C. T.!

Ursäkta min dristighet. Det är första gången som jag vågat anhålla om en liten plats i Ordet Fritt. Får först säga, att S. C. T. är den bästa tidningen, som jag haft äran att läsa. Ty den ger alla, som skriva i Ordet Fritt, större rättigheter att uttrycka sig än någon annan svensk tidning, som jag läst. Jag skyndar därför att sända in den lilla summan av $1.50 för ett års prenumeration i förskott. Alla frisinnade svenska kvinnor och män, borde understödja **densamma. Den sprider ljus omkring, vart den kommer och** tål ej mörker. Därför skulle jag önska, att den bleve än mera fri. Då kunde **vi få diskutera alla frågor utan undantag.** Så länge man håll sig inom sanningens område. Vi kunde då bättre **än nu är fallet sända en stråle av ljus,** till någon förmörkad hjärna. Att deras hjärna är förmörkad, det bevisar sig bäst, då man i kyrkan kan få sitta och lyssna till denna härliga sång: "Vårt förnuft förblindat är, mörker all vår själ betäcker, o. s. v." Sanningsenligare sång hava de aldrig sjungit. Det stämmer fullkomligt in **på dem själva. Vi hava också en viss tidning (Canada Posten förstås. —** Red.), som kommer oss tillhanda **utan att hava prenumererat på densamma. Folket häromkring kallar** den för "Johannes Uppenbarelse". Den är alldeles överflödig, ty dess innehåll kunna vi läsa i vår bibel.

Jag antar, att alla läsare av denna tidning hört talas om, att det finnes ett odjur någonstädes på Canadas "prärie", som är långt farligare för mänskligheten, än det vitt beryktade Storsjöodjuret i Jämtland. I vilken skepnad det uppträder, får den ärade läsaren själv gissa sig till. Det kan sluka allt som kommer i dess väg, men ingenting behålla. Det kan sila mygg och svälja kameler, det kan så att säga allting, med undantag att erkänna eller uttala en sanning. Det har under det gångna året försökt sluka en stor del av goodtemplarordens medlemmar, dito Vasa Ordens medlemmar. Sist av allt har det även försökt sluka tidningar och dess redaktörer. Men som ni vet äro tidningar en hårdsmält föda, dito redaktörer, och det har nu fått "blindtarmsinflammation" i magen och ligger nu i dödsryckningar. Hoppas snart få höra det gått svältdöden till mötes. Och således oskadliggjorts för all framtid.

Med aktning för tidningens läsare i allmänhet, samt redaktionen förbliver jag eder tillgivne

Calle vid plogen.

P. S.

Välkommen åter, Thorvalder. D. S.

FRÅN STOCKHOLM, SASK.

Ärade Red.!

Jag har med intresse läst eder ärade tidning snart i tolv år. I åtta har jag varit prenumerant. Jag tycker, att tidningen har blivit bättre är efter år, och sedan Brown blev redaktör är den dubbelt bättre. Jag säger som många andra, att den är den enda tidning på svenska som är värd att läsa. Den är också den enda tidning jag numera håller på svenska. Någon bad mig prenumerera på Idog. Nej tack, den är allt för dum! Jag ser, att många skribenter önska religiös diskussion i tidningen. Ja, varför inte? Jag tror den bör granskas i sommarna. Jag vill framlägga ett par frågor till de lärde präster, professorer och J. J.: Vilken var Melkesedek? Varifrån har Ebreerbrevets författare tagit vad han skriver om i kap. 7, vers 3? Jag har satt dessa frågor till många präster. Svar har jag också fått, men sedan jag studerat boken närmare, har deras svar inte tillfredsställt mig. Skulle önska ett tillfredsställande svar på dessa frågor. Om inte, skall jag om någon tid skriva min egen tanke därom.

Bob.

Ni får mera bröd och bättre bröd genom att använda

PURITY FLOUR

GOVERNMENT STANDARD

Använd det vid all eder bakning

Mjöllicense No. 15, 16, 17, 18.

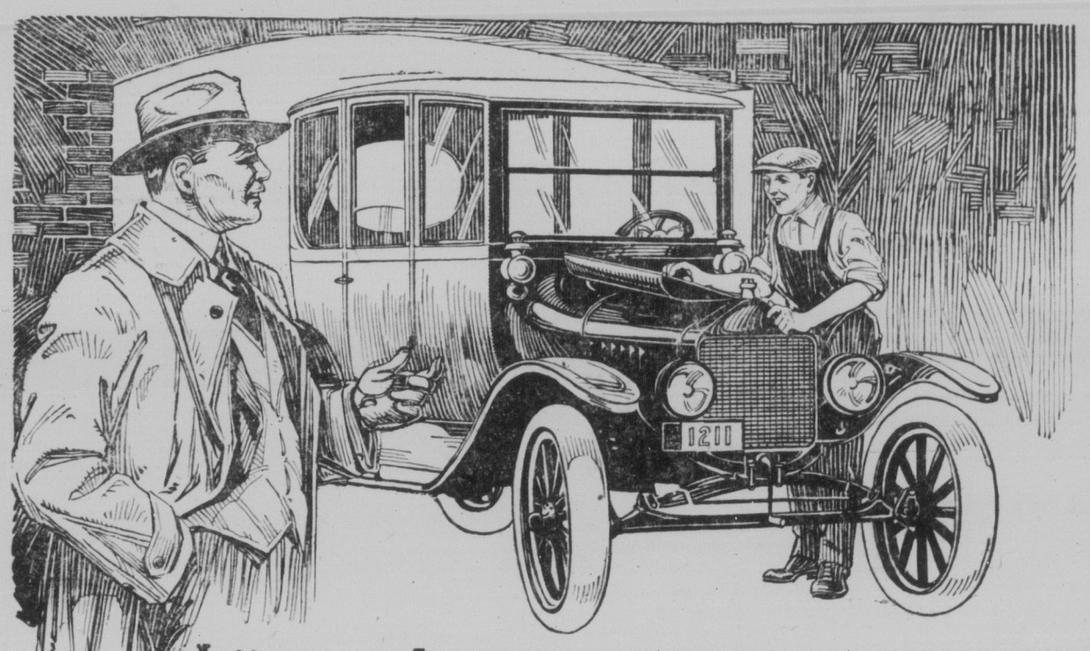

Lämna det åt reperationsmannen

Gör det starkt.

Garagemannen kan icke undkomma edert krav på genuina Forddelar.

Han **vet,** att endast genuina delar skola giva eder tillfredsställande betjäning.

Han önskar giva eder verklig Fordbetjäning.

Han skall gå in på fair play med Fordägare.

Han kan skaffa ett fullständigt lager av genuina Forddelar.

Ingenting har förorsakat Fordägare mera besvär, besvärliga "breakdowns" och utgifter än användningen av "spurious" eller immitations reparationsdelar.

De äro icke gjorda enligt Fordstandard. De försvaga vagnen.

De skada ofta andra delar av vagnen.

En Fordägare kan icke väntas acceptera reparationer, gjorda med sämre delar.

Och det finnes icke nu något **behov** att acceptera dem.

Genuina Forddelar finnas till salu över allt.

De ha blivit en stapelvara, som finnes hos alla pålitliga automobil- och reparationsmän på varje plats.

Nära 3,000 reparationsstationer i Canada äro utrustade att ersätta vilken del av Ford som helst genast med en genuin Forddel.

Om eder reparationsman icke vill furnera eder, finnes det ett garage vid hörnet, som har Fordskylt.

Det betyder ett garage, som lovat fair play för Fordägare.

Att kräva god betjäning är det säkraste sättet för Fordägare att erhålla sådan i alla garage.

Se efter Ford Service Sign

Genuine Ford Parts For Sale Here

FORD MOTOR COMPANY OF CANADA, LIMITED, FORD, ONTARIO

KRÄV GENUINA Ford DELAR